

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 426/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. V., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 30. apríla 2007 sp. zn. 16 C 58/05 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2008 sp. zn. 9 Co 312/07, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2008 doručená sťažnosť I. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) z 30. apríla 2007 sp. zn. 16 C 58/05 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zo 17. apríla 2008 sp. zn. 9 Co 312/07.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že: *„Sťažovateľ sa žalobným návrhom zo dňa 24. 02. 2005 domáhal určenia, že je nájomcom bytu nachádzajúcim sa na IV. poschodí v B. Vychádzajúc zo znaleckého posudku predloženého spolu so žalobným*

návrhom, byt ktorý je predmetom sporu bol označený ako byt č. 29. (neskôr opravený na byt č. 30...).

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 30. 04. 2007, sp. zn. 16 C 58/2005 návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, pričom odvolací súd, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17. 04. 2008, sp. zn. 9 Co 312/07 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. 04. 2007, sp. zn. 16 C 58/2005 vyplýva, že sťažovateľ nepredložil Rozhodnutie o pridelení bytu ani Dohodu o odovzdaní a prevzatí bytu ani Nájomnú zmluvu a rovnako nepovažoval za dostačujúce ani výpovede svedkov, a z týchto dôvodov návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Dokonca prvostupňový súd za podporný dôkaz u odporcu považoval Rozhodnutie — Príkaz na vysťahovanie z bytu, ktorý nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

Odvolací súd sa rozsudkom zo dňa 17. 04. 2008, sp. zn. 9 Co 312/07 stotožnil so závermi prvostupňového súdu. S predložením nového dôkazu, a to s overenou fotokópiou Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 18. 08. 1987 sa vysporiadal tak, že predmetný dôkaz nepovažoval za právne významný pre svoje rozhodnutie, odvolací súd mal za to, že sa netýka bytu, ktorý je predmetom sporu, kde pre odvolací súd bolo sporným označenie bytu ako dvojizbový byt.

Sťažovateľ opakovane na pojednávaniach tvrdil, že byt, u ktorého sa domáha určenia nájmu, bol pôvodne spojený s bytom č. 27, a to aj stavebne ako aj na papieri, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že predmetný byt bol zapísaný v katastri nehnuteľnosti v čase podania žalobného návrhu ako 2 - izbový byt s označením bytu č. 27, a preto sa vychádzalo zo znaleckého posudku, ktorý už riešil oddelenie bytov.

Byt č. 27 ako vyplýva z LV č. 5907 zo dňa 28. 05. 2004 - str. 5 je bytom dvojizbovým v podiele 404/10000, ktorému prislúcha výmera 83,40 m² vo vlastníctve mesta - B. Rovnako táto skutočnosť vyplýva aj z evidencie u správcu bytu - spoločnosti B. a. s. B.

Odporca za účelom vyprodukovania zmätočnosti v konaní namietal, že byt ktorý sťažovateľ označil ako byt č. 29 je dvojizbovým bytom a jeho oprávneným nájomcom je p. O. P., ktorá tento byt nepretržite od roku 1982 užíva, a preto tento byt nemohol byť nikdy pridelený p. K. — matke sťažovateľa. Zmätočnosť v označení bytov u odporcu je zrejmá aj z

Listu zo dňa 10. 05. 2004... adresovaný sestre sťažovateľa, v ktorom poukazuje na to, že otec sťažovateľa užíval spolu so sestrou byt č. 29 po p. B. nachádzajúci sa na v B. (neskôr opravený na byt č. 26).

Na námietky odporcu, sťažovateľ v priebehu konania upresnil označenie bytu, ktorý je predmetom sporu ako byt č. 30. Označenie bytu č. 30 v čase podania žalobného návrhu neexistovalo a ani takéto označenie bytu nebolo zapísané v katastri nehnuteľnosti.

Sťažovateľ v konaní od samého začiatku tvrdil, že byt, ktorý je predmetom sporu je byt po p. J., ktorý po odsťahovaní p. J. bol pridelený sťažovateľovej matke, p. K. Odporca namietal, že tento byt nemohol byť pridelený matke sťažovateľa nakoľko p. J. predmetný byt užívala až do 30. 09. 1992, kde mala mať evidovaný aj trvalý pobyt do tohto dátumu, sťažovateľ však preukázal výpovedami svedkov - osobami, ktoré žijú v tom istom bytovom dome, že sťažovateľ spolu s matkou žil v predmetom byte už v 80 - tých rokoch, takže toto tvrdenie odporcu sťažovateľ vyvrátil, avšak ani prvostupňový ani odvolací súd sa nezaoberal touto dôležitou skutočnosťou.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že byt, ktorý je predmetom sporu bol pôvodne spojený s bytom č. 27 a bol aj takto v katastri zapísaný a neskôr boli stavebne upravené ako 2 jednoizbové byty, neboli však zapísané v katastri nehnuteľnosti ako 2 byty ale ako 1 byt, a to byt č. 27. Skutočnosť, že má ísť o byt po p. J. potvrdil aj odporca na pojednávaní.

Až po týchto vyjadreniach sťažovateľa, odporca uskutočnil rozdelenie bytov, nakoľko ani súdu ani samotnému odporcovi nebolo zrejmé aké byty má vo vlastníctve.

Odporca predložil súdu list zo dňa 25. 08. 2005, ktorým odporca požiadal Správu katastra nehnuteľnosti o zapísanie bytu č. 30 resp. označenia bytu, ktoré dovtedy neexistovalo. Podľa tohto zápisu mal byť rozdelený byt č. 27 na 4. poschodí v podiele 404/10 000 prislúchajúca výmera 83,40 m² na 2 byty a to, byt č. 27 v podiele 242/10 000 prislúchajúca výmera 50 m² a byt č. 30 v podiele 162/10 000 prislúchajúca výmera 33,40 m²...

Odporca spolu so žiadosťou o úpravu zápisu b. č. 27 zo dňa 25. 08. 2005 priložil 2x prílohu a to: zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu p. J. vo veľkosti podielu 242/10000 o výmere 50 m² a zápis o odovzdaní a prevzatí bytu p. B. o veľkosti podielu 223/10000 o výmere 46 m² čo dáva podiel 465/10000 a nie 404/10000 (ako bol byt pôvodne zapísaný), skutočnosť je aj tá že byt p. B. je označený a vždy bol označený ako byt č. 26 (vid príloha

evidencie bytu u správcu) a z tejto skutočnosti je zrejmé že odporca stále nemá jasno o aké byty sa jedná, evidenciu bytov neeviduje správne, postupuje neprofesionálne a od počiatku koná zavádzajúco...

Sťažovateľ po ukončení dokazovania na prvostupňovom súde našiel v čase hospitalizácie matky pri hľadaní rodného listu matky Listinu - Zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 18. 08. 1987 na meno E. K., ktorú v rámci odvolacieho konania predložil odvolaciemu súdu ako nový listinný dôkaz.

Z listiny - Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 18. 08. 1987 na meno E. K. je zrejmé, že byt bol evidovaný ako dvojizbový byt. Táto skutočnosť vyplýva aj z ďalšej listiny, a to zo Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 17. 10. 1978 na meno D. J. ako dvojizbový byt, ktorý sa vzťahuje na predmetný byt. Rovnako túto skutočnosť potvrdzuje aj List zo dňa 25. 08. 2005.

Listina - Zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 18. 08. 1987 na meno E. K. preukazuje, že byt ktorý je predmetom sporu bol pridelený kompetentným orgánom matke sťažovateľa, p. K. Odvolací súd však tento dôkaz vyhodnotil ako dôkaz, ktorý sa netýka bytu, ktorý je predmetom sporu, nakoľko na tejto listine je uvedené, že ide o 2 - izbový byt a byt, ktorý je predmetom tohto konania je 1 - izbovým bytom.

Odvolací súd sa riadne nevysporiadal s predmetnou skutočnosťou, vôbec sa nezaoberal s tvrdeniami sťažovateľa, že pôvodne predmetný byt bol evidovaný ako dvojizbový byt, rovnako poukázal aj na Listinu predloženú odporcom, a to Zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 17. 10. 1978 na meno D. J., z ktorej je rovnako zrejmé, že predmetný byt bol rovnako označený ako dvojizbový.

Sťažovateľ poukazuje na to, že nie jeho vinou boli nesprávne označené byty vo vlastníctve odporcu. To, že odporca v minulosti nesprávne evidoval byty, raz ako 1 - izbový a raz ako 2 - izbový nie je rozhodujúce, keď v konaní bolo preukázané, že byt užíva sťažovateľ. Sťažovateľ považuje chybné označenie bytu za administratívnu chybu, ktorá nemôže zvrátiť skutočnosť, že ide o byt, ktorý je predmetom sporu.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí vytykal sťažovateľovi, že neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania skutočnosti ním tvrdených a ani nepredložil žiadne dôkazy, ako sú napr. nájomná zmluva, zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu, a keď sa sťažovateľovi podarilo predložiť hodnoverný dôkaz, tak ho odvolací súd vyhodnotil ako

bezpredmetný. Odvolací súd neumožnil sťažovateľovi doplniť dokazovanie resp. zopakovať dôkazy...

Sťažovateľ má za to, že odvolací súd vyslovil nesprávny právny názor ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, a tým bol vylúčený z realizácie svojich procesných práv - navrhovať ďalšie dôkazy.

Sťažovateľ má za to, že odvolací súd si osvojil právny názor okresného súdu a priklonil sa k vyjadreniam odporcu bez akéhokolvek overenia si tvrdených skutočností. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že nesprávny právny záver odvolacieho súdu týkajúci sa predmetu konania ako aj posúdenia dôkazného bremena ma za následok, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení predmetnej veci...

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom tohto článku ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdnej ochrane, k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ustanovenie článku 46 ods. 1 ústavy treba vykladať v súlade a v spojení s článkom 2 ods. 2 Ústavy...

Sťažovateľ ako navrhovateľ má postavenie účastníka konania. Má právo na to, aby sa súd v prejednávanej veci, ktorá sa jej priamo týka, kvalifikovane zaoberal jeho námietkami a tvrdeniami. Tvrdenia a predložené dôkazy sťažovateľom súd bral na ľahkú váhu a de facto rozhodol len na základe tvrdení odporcu, ktoré boli počas súdneho konania vykonaným dokazovaním vyvrátené, a nie potvrdené.

Súdy sa v tomto procese svojím postupom a rozhodnutiami vzdialili od významu a zmyslu právnych predpisov upravujúcich ich postup, čím okrem iného porušili ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu.“

3. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že jeho základné právo na súdnu ochranu bolo porušené rozsudkom okresného súdu aj rozsudkom krajského súdu, ako aj predchádzajúcim postupom obidvoch súdov. Žiadal, aby ústavný súd obidva rozsudky zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že na jej prerokovanie a rozhodnutie v časti nemá právomoc a z časti je táto zjavne neopodstatnená rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú iné súdy, t. j. všeobecné súdy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol pre nedostatok právomoci preskúmať namietaný rozsudok okresného súdu, keďže jeho preskúmanie patrilo do právomoci krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu v rámci riadneho inštančného postupu. Na základe toho ústavný súd v súlade s ústavným obmedzením svojho

zasahovania do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov mohol posudzovať len rozsudok krajského súdu.

7. Krajský súd v odôvodnení rozsudku, ktorým podľa sťažovateľa došlo k zásahu do jeho práva na súdnu ochranu, okrem iného uviedol:

„Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležité zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver.

Svoje rozhodnutie patrične odôvodnil, pričom sa v ňom vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré v konaní vzniesli účastníci.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že matka navrhovateľa E. K. bola na základe rozhodnutia bývalého ObNV B. I č. 254-7-2356/1975 zo dňa 18. 8. 1975 o pridelení bytu oprávneným nájomcom (spolu s manželom W. K.) bytu č. 27 na IV. poschodí, a tento byt užívala spolu s manželom a deťmi E. a I.

Byt č. 29 na IV. poschodí v B. (ku ktorému sa navrhovateľ pôvodne domáhal určenia nájmu), pozostávajúci z dvoch izieb, bol pridelený O. P., ktorá ho užívala ako oprávnený nájomca od r. 1982, čo znamená, že nemohol byť pridelený matke navrhovateľa.

Navrhovateľ v konaní neprodukoval také dôkazy, ktoré by preukazovali, že by jemu, resp. ešte jeho matke byt č. 30 (ktorý bol po úprave žalobného návrhu predmetom konania o určenie nájomcu, príp. o určenie nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu) na IV. poschodí o výmere 19,20 m², pozostávajúci z jednej izby, na rovnakej adrese, bol niekedy pridelený kompetentným orgánom. Záver prvostupňového súdu o tom, že výpočtový a ani evidenčný list nemôžu nahradiť právny úkon, ktorý by zakladal vznik nájomného vzťahu k predmetnému bytu, je správny. Skutočnosť, že odporca od osôb, ktoré byt č. 30 užívali, požadoval a aj prijímal úhrady za (neoprávnené) užívanie tohto bytu a za poskytované služby, vznik nájomného vzťahu nepreukazuje. Pokiaľ by (neoprávnení) užívatelia bytu č. 30 za užívanie bytu a služieb neplatili, bezdôvodne by sa tým obohatili na úkor vlastníka bytu. Ako už skonštatoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, evidenčný list slúži pre účely evidencie, výpočtový list pre účely stanovenia výšky odplaty za užívanie bytu a služby s tým spojené, nájomný vzťah však nezakladajú.

Navrhovateľ predložil odvolaciemu súdu vo fotokópii Zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu (č. l. 192 spisu), datovaný dňom 10. 8. 1987, ktorým bol matke navrhovateľa

E. K. pridelený v B. byt č. 7 - 87. Z predloženého zápisu ďalej vyplýva, že pridelený byt pozostáva z dvoch izieb. Uvedenú fotokópiu dokladu predložil navrhovateľ súdu za účelom preukázania dôvodnosti svojho uplatňovaného práva. Odvolací súd však po oboznámení sa s jeho obsahom dospel k záveru, že je pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa irelevantný. Navrhovateľ sa domáha svojim návrhom na začatie konania úpravy právneho vzťahu k bytu v B., ktorý má byť jednoizbový (byt č. 30 o výmere 19,02 m², pozostávajúci z jednej izby, po úprave žalobného návrhu navrhovateľom na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 22.11.2005, č. l. 78 spisu). Byt podľa predloženého Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 10. 8. 1987 je však vystavený na byt č. 7 - 87, a predovšetkým, je dvojizbovým, nie jednoizbovým bytom. Z jeho obsahu teda vôbec neplynie, že sa týka bytu (č. 30), ktorý je predmetom sporu medzi účastníkmi tohto konania. Na tvrdenie navrhovateľa, že odporca zničil doklady, preukazujúce nájomný vzťah jeho matky k predmetnému bytu, odvolací súd neprihliadal, keďže toto svoje tvrdenie navrhovateľ nepodložil nijakými dôkazmi, resp. žiadne dôkazy na jeho preukázanie neoznačil.

Keďže navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že jeho matka bola nájomcom jednoizbového bytu č. 30 na IV. poschodí, o výmere 19,20 m², súd prvého stupňa správne uzavrel, že na navrhovateľa nemohlo prejsť právo nájmu predmetného bytu v zmysle ust. § 706 ods. 1, § 708 Obč. zák...

Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O. s. p.), včítane výroku o trovách konania, v ktorom súd prvého stupňa rovnako nepochybil. “

8. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov, či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich

s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ak teda v konkrétnom prípade rozhodnutie o určení, či tu nájomné právo sťažovateľa k predmetnému bytu, je alebo nie je (§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku), patrilo do právomoci všeobecných súdov, ústavný súd nemá právomoc o ochrane tohto práva sťažovateľa rozhodovať.

9. Podstata námietok sťažovateľa v sťažnosti doručenej ústavnému súdu spočíva v tom, že všeobecné súdy nesprávne zistili skutkový stav (zmätočnosť v označení bytov, chyby v ich katastrálnej evidencii), pričom ďalej uvádza, že nesprávny právny záver odvolacieho súdu má za následok, že rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. K tomu ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v podstate opakuje dôvody, ktoré sú odvolacím dôvodom podľa príslušnej procesnej normy (§ 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), nie sú však bez ďalšieho dôvodom na ústavno-súdnu korekciu záverov všeobecných súdov.

10. Z postavenia ústavného súdu v systéme orgánov ochrany práva vyplýva, že v zásade nemá právomoc revidovať skutkové zistenia všeobecných súdov ani správnosť právneho posúdenia vecí nimi, a to ani v prípade, ak by s nimi nesúhlasil. Výnimku z tejto zásady predstavuje také rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré priamo zasahuje do základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto vyžaduje nápravu zo strany ústavného súdu. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je teda možná len v tých prípadoch, keď by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu, teda do práva domáhať sa

zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. V prípade sťažovateľom namietaného rozsudku krajského súdu však tomu tak nie je.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Predovšetkým ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že označené právo bolo sťažovateľovi riadne a reálne poskytnuté v konaní pred prvostupňovým súdom a odvolacím súdom, pričom opak nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti sťažovateľa. V rámci riadneho inštančného postupu mal možnosť domáhať sa ochrany svojho tvrdeného nájomného práva na príslušnom súde, ktorý rozhodol v jeho neprospech, pričom aj odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil a z pripojených rozsudkov prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že tieto rozhodli po vykonaní dokazovania na verejnom pojednávaní, kde mal sťažovateľ možnosť byť prítomný a taktiež mal možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný právny názor ako všeobecné sudy, ktoré rozhodli v jeho neprospech, neznamená zásah do ústavných práv sťažovateľa. Ústavné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by rozsudok krajského súdu robila ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim ústavno-súdnu korekciu. Inými slovami, sťažnosti chýba ústavno-právny rozmer. Ústavný súd preto nemal žiaden dôvod zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu v prípade sťažovateľa a ani dopĺňať alebo podporovať správnosť jeho rozhodnutia.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2008